

efter den tidligere Plan af 1842 var Forholdet det, at Mandskabet uddannedes i en kort Skole og en lang Tjenestetid, saaledes at den egentlige Kjerne var de Folk, der laa inde den lange Tid, og saaledes at Rekrutens Uddannelse, der i Begyndelsen varede 6—10 Uger, vel ophørte paa den uheldigste Maade ved en mellemfalvende Gyercertid, men at dette senere nogenlunde erstattedes derved, at Winterstyrken fik Seilighed til at faae en tilstrækkelig Uddannelse i Felttjeneste, Sikkerhedstjeneste og Fægtningsslære ved Øvelser i Marken. Den Gang vare Forholdene saaledes, at i Rjæbenhavn var der mindst syv Batailloner; Bagtjenestens spillede vel en ikke liden Rolle, men andre Forhold vare paa den anden Side anderledes end nu, saa at det var muligt med den større Styrke af Mandskab og større Besætning af Officerer at skaffe Winterstyrken en virkelig forsvarlig Uddannelse. Efter Planen af 1867 forandredes Forholdet, man ophørte med den lange Tjenestetid, man gif itødet derfor over til de lange Skoler, man opgav at skabe en Kjerne af Soldater, som skulde ligge inde om Vinteren, og ind i hvis Masse man kunde putte enkelte mindre Uddannede, man søgte at uddanne alle Soldaterne lige godt, og man gif saa langt ned, som man paa nogen Maade troede var forsvarligt. I det Forflag, her foreligger, er der ganske vist af den høitærede Minister fremsat væsentlige Forflag til at bøde paa de Ulemper, som findes i den nuværende Ordning, idet Bagtjenesten og Arbeidstjenesten nu tage en større Tid bort fra Rekruternes Uddannelse, end der er ønskeligt, men jeg beder dog Udvalget om meget nøie at ville overveie Spørgsmaalet om Fodfolkets Uddannelse, jeg er overbevist om, at det ligesaavel som alle vi Andre har en bestemt Tølelse af, at, naar man udtaler, hvad jeg tilfulde anerkjender, at enhver Mand har den Pligt at vaabengvæses som Soldat, saa have vi ogsaa den Pligt at sørge for, at Mandskabet til Gjengjæld faar den Ret at blive vaabengvævet tilstrækkelig. Jeg tilstaar, at jeg har ikke ganske kunnet lade mig overbevise om, at de Forflag, der her ere fremkomne fra den høitærede Krigsminister, ere de heldigste. Jeg beder ham, jeg beder Udvalget meget nøie at overveie dem; jeg tør det saameget roligere, som jeg veed, at jeg ogsaa i den Henseende kun handler i Samklang med den høitærede Ministers Ønske, idet han jo dog ubetinget maa foretrække at undlade en Afkortning, om hvis Hensigtsmæssighed han selv erkjender, at ikke alle Hærens Befalingsmænd ere enige. Jeg tror, at det ikke alene er det almindelige Spørgsmaal om Afkortningen af Tjenestetiden, som er tvivlsomt; men at dette ogsaa gjælder den foreslaaede Anvendelse af Tjenestetiden, og af Bestyrdningen af de derved indvundne Resultater. Jeg har ganske vist ikke kunnet lade mig overbevise om, at der paa den foreslaaede Maade kommer en saa tilstrækkelig god Kjerne ud af Winterstyrken,

at den kan regnes for en stor eller stærk Støtte for de Andre; dertil maa Styrken være meget, meget, meget større. Jeg er ligeledes ikke fuldstændig paa det Nene, om Uddannelsen af det Mandskab, som ligger inde i de 5 Maanedes, virkelig bliver fyldestgørende; jeg anser det for en Ulempe, at deres Uddannelse ikke kan foregaa i Marken saameget, som jeg anser det for nødvendigt. Man kan ikke dømme efter de nuværende Forhold, som have fundet Sted i de sidste Aar, vedrørende Høsten, thi Høstens Afslutning falder overordentlig forskjellig, og det er af Høstens Slutning, at det for en stor Del afhænger, naar Terrainet bliver saa tilgængeligt, at Kropperne kunne komme derud. Jeg har ligeledes en Tro paa, at en Gyercertid, som kommer lige umiddelbart ovenpaa en ikke fuldbendt Rekrutuddannelse, ikke virker gavnlig, ja vel endog skadelig. Jeg har en bestemt Overbevisning om, at Rekrutens Uddannelse i Rompagniet eller indenfor Bataillonerne, den bør man aldrig forstyrre. Jeg skal henstille disse Bemærkninger til det ærede Things Overveielse i Forbindelse med den meget ærede Krigsminister, der jo vist nok i de forskjellige Bestemmelser, som han har knyttet dertil, har gjort Meget for at bøde herpaa, men jo ogsaa derved har viist at have et fuldstændigt aabent Die for, at der mulig paa dette Punkt kan være Noget at forbedre. Jeg beder det ærede Udvalg — thi det er mere til det ærede Udvalgs Overveielse, at jeg har fremsat disse Bemærkninger — at ville med velvilligt Sind tage under Overveielse, hvad jeg her har udtalt mig om. Jeg kunde nu ganske vist være tilbøjelig til ogsaa at slutte med en Udtalelse af en Forhaabning ligeoverfor det høie Thing; jeg vil ikke gjøre det af den Grund, at det har viist sig, at man, da et andet Medlem udtalte en saadan, faae Noget deri, som kunde betragtes som noget Stødende. Det er ikke min Senfjagt paa nogen Maade ved, hvad jeg her har at sige, at gjøre Noget, der — om end med Urette — kunde opfattes som stødende for ærede Medlemmer; thi jeg har en bestemt Overbevisning om, at ligesom man i Kampen i aaben Mark kun overvinder sin Modstander ved at faare ham og derved gjøre ham ukampdygtig, saaledes overvinder man kun i parlamentariske Forhold sin Modstander, forsaavidt man kan være istand til at vinde ham ved sine Grunde. Jeg beder dem at tage de forskjellige Bemærkninger, jeg har fremsat, under Overveielse; jeg har ligeledes troet at burde gjentage for de Herrer, at, hvordan De end stille Dem og have stillet Dem til Forsvarsspørgsmaalet, betvivler jeg ikke, som jeg før sagde, hverken Deres Fædrelandskærlighed eller Deres Alvor til at ville fremme, hvad De anse for godt og gavnligt. Hvad jeg beklager og tror at burde benytte Seiligheden til at gjentage saa klart og tydelig som mulig, det er, at jeg beklager navnlig Deres Sorgløshed,